

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **M. S.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 6. 6. 2018, č. j. KrÚ 41518/2018/ODSH/14,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko ze dne 27. 3. 2018, č. j. Hl 17749/2018/ODP, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 písm. zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to tím, že jako provozovatel vozidla reg. zn. XXX XXXX, v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil,

aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (dále v textu bude označován tento přestupek jako „přestupek provozovatele vozidla“), a to v souvislosti s přestupkem proti pravidlům silničního provozu, kterého se dopustil neznámý řidič tohoto motorového vozidla dne 11. 2. 2017, ve 14,45 hodin na pozemní komunikaci II/343, ulice Rváčovská, v místě u čp. 293, v obci Hlinsko, když nezjištěný řidič tohoto vozidla v daném místě překročil nejvýše povolenou rychlost 50 km/h, přičemž mu byla naměřena okamžitá rychlost jízdy po odečtu stanovené tolerance 67 km/h. Přestupkové jednání nezjištěného řidiče bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy (tento přestupek bude dále označován v textu jako „přestupek proti pravidlům silničního provozu“). Za zmíněný přestupek provozovatele vozidla byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2.500 Kč.

2. Jak už to v obdobných případech zastupovaných „nikoliv náhodou“ advokátem Mgr. Václavem Voříškem bývá, proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno pouze blanketní odvolání, přičemž až žaloba se doslova „hemží“ námitkami, které nesměřují jen proti přestupku provozovatele zmíněného vozidla, ale směřují i proti přestupku proti pravidlům silničního provozu, kterého se dopustil neznámý řidič. V žalobě tak žalobce nejprve, jako obvykle, vytýká správním orgánům, že nebyly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, dále namítá nedostatek absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, zpochybňuje způsob měření rychlosti a dále namítá nedostatečné odůvodnění výše sankce, tvrdí, že správní orgán nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích. Dále uvádí námitky týkající se přestupku proti pravidlům silničního provozu, kdy tvrdí, že nebyl dostatečně vymezen úsek měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, namítá neexistenci skutkové podstaty překročení rychlosti v měřeném úseku.
3. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl argumentaci z žalovaného rozhodnutí, odkázal na jeho obsah, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
6. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně

správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).

7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť

důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

9. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [náleze Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

10. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
11. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
12. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak

nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

13. Jak již soud v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku zmínil, v dané věci bylo proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podáno pouze blanketní odvolání, přičemž žaloba obsahuje řadu námitek, které se týkají nejen přestupku provozovatele vozidla, ale i přestupku proti pravidlům silničního provozu, kterého se dopustil neznámý řidič zmíněného vozidla. K tomu je třeba předem uvést, že podle názoru krajského soudu se jedná nikoliv o řádné hájení práv žalobce ze strany jeho zástupce, ale o promyšlenou procesní strategii, která je používána v rámci žalobců, kteří využívají tzv. pojištění proti pokutám. Ostatně to lze zjistit již nejen ze skutečnosti, kdo zaplatil soudní poplatek za žalobce (Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo), ale i ze skutečnosti, že ve správním řízení žalobce zastupovala společnost ODVOZ VOZU, s.r.o., se sídlem Americká 362/11, Praha, která často v těchto případech takto „funguje“, kdy zastupuje žalobce ve správním řízení, jak tomu je ve věcech řešených podepsaným soudem pod sp. zn. 52 A 104/2018, dále např. pod sp. zn. 52 A 84/2017 (k tomu blíže rozsudek podepsaného soudu ze dne 13. 6. 2018, č. j. 52 A 84/2017- 41), dále např. k tomu i rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2018, ve věci sp. zn. 30 A 35/2017.

14. Zástupce žalobce Mgr. Václav Voříšek, případně jiné spolupracující subjekty v přestupkovém řízení (Ing. J., ODVOZ VOZU, s.r.o., FLEET Control, Motoristická vzájemná pojišťovna atd.) zastupují přestupce v obdobných věcech opakovaně či navzájem spolupracují (k tomu blíže i rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, bod 37) a svým postupem a vznesenými námitkami se snaží vytvářet podmínky stěžující správní i soudní řízení a spekulativním způsobem se snaží mařit postup a závěry nejen správních orgánů, ale i soudů. Například součástí této účelové a obstrukční procesní strategie je využívání společnosti ODVOZ VOZU, s.r.o. k uvádění neidentifikovatelných řidičů této společnosti, kteří měli v obdobných věcech řídit vozidla,

jimiž byly spáchány přestupky proti pravidlům silničního provozu a následně věc byla projednávána v rámci odpovědnosti provozovatele vozidla za daný přestupek (dříve se jednalo o správní delikt). Nejprve je třeba konstatovat, že je již notorietou, že v případě zastoupení žalobců, kteří spáchali obdobný přestupek (či dříve se jednalo o správní delikt podle předchozí platné právní úpravy), tyto velmi často „nikoliv náhodou“ zastupuje v přestupkovém řízení buď zmíněná společnost či dále zmocněnec Ing. J. a společnost FLEET Control s.r.o. a další zmocněnci, přičemž následně žaloby podával v minulosti buď advokát Mgr. Jaroslav Topol, kterého poté zastupoval v substituci u jednání advokát Mgr. Václav Voříšek, jenž v současné době tyto žaloby podává za tyto žalobce sám. Jak zmínění zmocněnci, tak i advokát Mgr. Václav Voříšek zastupuje nepochybně ty žalobce, kteří využili pojištění proti pokutám [soudní poplatky za žalobce platí Motoristická vzájemná pojišťovna, jejíž negativní hodnocení provedl dokonce již i rozšířený senát NSS (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, bod 37)], přičemž jak v přestupkovém řízení, tak i v soudním řízení, jsou vznášeny většinou námitky účelového a obstrukčního charakteru s jediným cílem, tj. účelově zbavit odpovědnosti žalobce – přestupce za spáchané přestupky. Přestupce (kteří odpovídají za daný typ přestupků anebo se jedná přímo o přestupky proti pravidlům silničního provozu) zastupoval v minulosti buď Mgr. Jaroslav Topol (a to jak přímo uvedl NSS v rozsudcích ze dne 27.11.2014, č. j. 10 As 203/2014-47 a dále např. ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014-34 „*nikoliv náhodou*“), přičemž z judikatury k tomuto jednání a zastupování lze uvést např. ve vztahu k advokátovi Mgr. Jaroslavu Topolovi rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2014, č.j. 9 As 162/2014-31 a k advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č.j. 1 As 101/2016-79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a dále rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č.j. 1 As 101/2016-79 a zejména pak ze dne 8. 6. 2017, č.j. 1 As 47/2017-27, v nichž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a mařit je s tím, že jeho postup „*vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání*“ (srov. bod 22 rozsudku NSS ze dne 8. 6. 2017, č.j. 1 As 47/2017-27, usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150, ze dne 30.3.2017, č.j. Nao 118/2017-145, kdy je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu). Ve svých podáních tento zástupce uváděl i v případě řešeném NSS usnesením ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, „*ničím nepodloženou fabulací*“. O zneužití práva ze strany tohoto advokáta svědčí i opakovaně vznášené, nedůvodné námitky podjatosti, zahrnující důvod podjatosti ve vedení „*složky*“ podepsaným soudcem na advokáta Mgr. Voříška v souvislosti s jeho pozdními příchody k soudním jednáním (k tomu srov. např. usnesení NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. Nao 122/2017-136 a řada dalších).

15. Mgr. Václav Voříšek totiž dokonce vědomě uvádí nepravdu, když tvrdí například v námitce podjatosti vznesené v řízení vedeném u zdejšího soudu po sp. zn. 52 A 89/2017, že soudce JUDr. Dvořák při jednání ve věci sp. zn. 52 A 15/2016 přinesl do jednací síně zmíněnou „*složku*“ s tím, že ji pouze „*z dálky ukázal advokátovi*“. Naopak tento soudce mu umožnil nahlédnout do veškerých podkladů, které měl v jednací místnosti na stole, přičemž ale zcela nepochopitelně jmenovaný advokát této možnosti nevyužil.
16. Tuto skutečnost potvrdil dokonce již i Ústavní soud v usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. II.ÚS 978/18, a to v bodu 21:

„Turzená podjatost soudce JUDr. Dvořáka vůči druhému právnímu zástupci Mgr. Voříškovi má pak vyplývat zejména z toho, že si soudce na daného advokáta „vede složku“, jejíž obsah je zástupci stěžovatele neznámý a existenci této složky je soudcem zastrášován. Z napadeného

rozsudku a současně i z argumentace stěžovatele je zjevné, že zástupce stěžovatele namítá podjatost vůči JUDr. Dvořákovi opakovaně, přičemž v každém takovém případě odůvodňuje námitku podjatosti totožně existencí výše zmíněné složky. Poprvé se těmito argumenty zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69, tj. v řízení, v němž přímo došlo k namítanému jednání, tj. ke sdělení o existenci dané „složky“. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zcela uspokojivě vypořádal s argumentací zástupce stěžovatele a uvedl, že zmínku soudce o dané složce je nutno hodnotit v kontextu opakovaných neomluvených pozdních příchodů zástupce stěžovatele na jednání, které soudce v zájmu zabránění průtahům řízení začal evidovat. Ústavní stížnost označuje za problematické, že stěžovatel nezná obsah složky, která mu nikdy nebyla zpřístupněna. Jak ovšem vyplývá z protokolu o jednání konaného v této věci dne 2. 11. 2016 u krajského soudu, JUDr. Dvořák po přednesu námítky Mgr. Voříškem jej za účelem rozptýlení jeho obav seznámil s tím, co je konkrétně předmětem shromažďování poznatků o něm, uvedl, že se nejedná o formalizovanou složku v pravém smyslu a konkrétně vyjmenoval spisové značky těch řízení, z nichž shromažďoval protokoly o jednání svědčící o pozdních příchodech Mgr. Voříška.“

17. V bodech 23, 25 a 26 poté Ústavní soud v tomto usnesení poté konstatoval následující závěry:

„Závěr ústavní stížnosti pak otevírá prostor pro úvahy hodnotící jednání zástupce stěžovatele z dlouhodobého pohledu. Dle ústavní stížnosti vyhodnotil Nejvyšší správní soud nesprávně jako obstrukční jednání obvyčejné podání námítky podjatosti, přičemž advokát Mgr. Voříšek nikdy žádné jednání nemařil ani nečinil obstrukce. Ústavní soud zde zdůrazňuje, že zástupce stěžovatele opakovaně podává proti soudci JUDr. Dvořákovi námítky podjatosti zcela stejného obsahu, resp. ve svých podáních neuvádí žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k odlišnému rozhodnutí, než tomu bylo v předchozích případech. Současně zástupce stěžovatele v ústavní stížnosti deklaruje, že bude podávat námitku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pominou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vybrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námítky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje. Nelze tedy mluvit o „trvajícím neochotě Nejvyššího správního soudu judikovat, že je JUDr. Dvořák vyloučen ve vztahu k Mgr. Voříškovi“, která produkuje opakovaná rozhodnutí, dle nichž „si veřejnost může učinit negativní úsudek o stavu justice“, jak stěžovatel popisuje v ústavní stížnosti. Naopak je to trvajícím neochota zástupce stěžovatele akceptovat pravomocná a konzistentní rozhodnutí soudů, která zbytečně zatěžuje správní soudnictví, neboť je evidentní, že při nezměněném skutkovém stavu zástupce stěžovatele jiného výsledku nedosáhne. Nelze tedy než souhlasit se závěry opakovaně učiněnými obecnými soudy, že postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání.“

Na tomto místě je také vhodné citovat první rozhodnutí zabývající se námitkou podjatosti vznesenou Mgr. Voříškem vůči soudci JUDr. Dvořákovi odůvodněnou zmínkou o výše mnohokrát zmiňované „složce“, tj. rozsudek ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69: „V odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto následně jako obiter dictum obsaženy úvahy soudu o údajném obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, které má spočívat v tom, že se opakovaně dostavuje se zpožděním na nařízená ústní jednání. (...) Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu

na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit.“ Avšak s ohledem na výše uvedené je evidentní, že k takovému přizpůsobení ze strany zástupce stěžovatele nedošlo.

Je možno souhlasit se stěžovatelem, pokud jde o tvrzení, že ani není zřejmé, co užitečného by z opakovaného podávání námítky podjatosti jako obstrukčního jednání mohlo vzejít, a je proto na zástupci stěžovatele, aby do budoucna zvážil svá tvrzení o podjatosti soudce JUDr. Dvořáka, neobjeví-li se nové skutečnosti, na jejichž základě by mohly soudy dospět k odlišnému závěru. Při dalším namítání podjatosti JUDr. Dvořáka ve vztahu k osobě zástupce stěžovatele za zcela nezměněných skutkových okolností se jeví možnost úspěchu takového podání jako iluzorní.“

18. NSS již opakovaně ve své judikatuře uvedl, že soudce si může evidovat pozdní příchody advokáta k jednáním u soudu, tedy, i kdyby si kopie protokolů z jednání vedl v nějaké samostatné „složce“, ze kterých vyplývají snahy jmenovaného advokáta narušovat průběh soudních jednání tím, že se ten pravidelně dostavoval k jednání opožděně s různými neakceptovatelnými výmluvami (např. tvrzení o zvýšeném provozu v Praze), tak se nejedná o případ, který by byl oprávněn Mgr. Voříšek přirovnávat k činnosti soudců v období „nacistické diktatury“ či „diktatury proletariátu“, jak tento advokát uvádí v předmětné námitce podjatosti. Navíc jmenovaný advokát již pravidelně k jednání tohoto soudu se nedostavuje, když souhlasí s jednáním bez jeho účasti, takže soudce nemá důvod, aby si vůbec nějakou „složku“ obsahující případnou evidenci jeho pozdních příchodů, narušujících průběhy jednání, vedl.

19. K dalším obstrukčním metodám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška patří i jeho návrhy na odročení jednání ze zdravotních důvodů, ostatně NSS v rozsudku ze dne 23. 5. 2018., č. j. 6 As 224/2017-34 (bod 18) uvedl k tomu následující závěry:

„Nejvyšší správní soud za popsané procesní situace námitku projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce shledal neopodstatněnou. Především ani Nejvyššímu správnímu soudu do současné doby stěžovatel, resp. jeho zástupce nedoložil, že by skutečně dne 21. 6. 2017 byl ošetřen z důvodu akutního onemocnění v Nemocnici na Bulovce, jak sám avizoval. I Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie, při níž tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, aby pak těsně před jednáním či v den nařízeného jednání soudu došlo ke změně zástupce, jímž je nově JUDr. V. Voříšek, který současně s předložením plné moci vznese námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných, nijak konkrétně nedoložených. Následně i opakuje tutéž námitku v kasační stížnosti, jako v této věci, např. právě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52A 105/2016, kdy došlo k akutnímu onemocnění téhož zástupce dne 10. 5. 2017. Konečně, že i v dané věci šlo o postup účelový, zjevně vyplývá z obdobného postupu při změně zastoupení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016 a usnesení kasačního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, o námitce podjatosti vůči témuž soudci krajského soudu, a lze toliko dodat, že přesto zástupce žalobce následně uvedený obstrukční postup zopakoval jak v květnu, tak v červnu 2017.“

20. Anebo například z již bohaté judikatury NSS hodnotící tyto obstrukční praktiky soud cituje z rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 149/2017-47 následující závěr, obsažený v bodu 12:

„Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námítky podané tímto advokátem jako v této

věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017-34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti.“

21. Nelze zároveň nevidět skutečnost, že tento advokát zastupuje v případech, kdy žalobci využili pojištění proti pokutám, což lze zjistit i z toho, že za ně platí soudní poplatek subjekty spojené s osobou P. K., který celý projekt tohoto pojištění řídí a organizuje, přičemž vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (Fleet Control, s.r.o. nabízející toto pojištění na stránkách www.nehcipokutu.cz), v dané věci to byla Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo).
22. K hodnocení této činnosti uvedl NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30, následující výstižné závěry:

„Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rámci hodnocení osobnosti pachatele správního deliktu však je možné přihlídnout k okolnosti (kterou je ovšem třeba postavit najisto), že již před spácháním deliktu uzavřel smlouvu se společností FLEET Control, s. r. o. Ta, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v již zmíněném rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, „poskytuje své služby v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky (jak plyne už z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí drženém doménovém jméně nechcipokutu.cz).“ Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nehodlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak postižena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu. Takovou skutečnost lze v rámci hodnocení osoby odpovědné za správní delikt (samozřejmě nikoli paušálně, nýbrž při zohlednění konkrétního případu) hodnotit jako přitěžující okolnost.“

23. K „činnosti“ Motoristické vzájemné pojišťovny uvedl rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39 (bod 37) následující hodnocení:

„Jen nad rámec nezbytně nutného lze doplnit, že v nynější kauze měl stěžovatel ujednán smluvní vztah s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je soudu z jeho vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii nejružnější procesní obstrukce. Jednou z těchto obstrukcí je právě opakované podávání nepodepsaných podání (srov. v bodech [27] a [29] citované judikáty šestého senátu). Osoby spojené touto pojišťovnou“ o povinnosti podání podepsat velmi dobře vědí, přesto však zasílají správním orgánům podání nepodepsaná, často, jak tomu bylo i v nynějším případě, službou DopisOnline (srov. k tomu též věc řešenou usnesením rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017-49, věc DopisOnline). Hlavním cílem této strategie je zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu. Osoby spojené s touto pojišťovnou evidentně žádnou pomoc ani poučování ze strany správního orgánu vůbec nepotřebovaly.“

24. O tom, že v případě obdobných věcí se jedná o obstrukční praktiky a účelové námitky, které jsou používány uvedenými zástupci zcela cíleně pouze za účelem zbavit odpovědnosti přestupce za jasně prokázané protiprávní jednání, když tito využili pojištění proti pokutám, svědčí i tento jasný závěr NSS:

„[11] Ve vztahu k danému případu a postupu „profesionálních zástupců“ nabízejících „pojištění proti dopravním pokutám“ musí Nejvyšší správní soud odkázat na závěry předchozích rozhodnutí stran těchto zástupců (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017 – 36 nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31), z nichž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi identifikoval osoby kolem pana P. K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“ a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepráhlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů. Dále je správním soudům známa jejich činnost v řízeních ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, zejm. jejich výmluvy na „osobu vzdálenou“, resp. na osobu zemřelou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Jedním ze znaků těchto profesionálních zástupců je rovněž to, že v řízení před správními soudy jejich „klienty“ zastupuje Mgr. Jaroslav Topol, resp. Mgr. Václav Voříšek (srov. rovněž přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58). Uzavření samotné „smlouvy o pojištění proti pokutám“ je nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30, možné považovat za přitěžující okolnost při ukládání sankce jako zjevný projev neúcty k pravidlům silničního provozu.“

[12] Nejvyšší správní soud proto obecně konstatuje, že s ohledem na výše uvedené může být i procesní postup, byť formálně bezvadný, s ohledem na okolnosti případu označen za zneužití práva. Nejvyšší správní soud přitom dospívá k závěru, že za zneužívající lze označit i postup stěžovatele (resp. jeho zástupce) v projednávané věci.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 As 125/2018-32).

25. Výše uvedené skutečnosti považoval krajský soud za vhodné uvést proto, že daný postup je nepochybně součástí účelové a obstrukční strategie zneužívající právo ze strany zmíněných subjektů, tj. zejména zmocněnce žalobce v přestupkovém řízení a zástupce žalobce v soudním řízení, kdy je podáno nejprve blanketní odvolání a teprve žaloba obsahovala spoustu věcných a procesních námitek, které jsou uvedeny až v žalobě. Takový postup nemůže být náhodný, když se velmi často opakuje a vzhledem k výše uvedeným obstrukčním praktikám zástupců žalobců a zmocněnců žalobců zastupujících v rámci celého „projektu“ organizátorů tohoto pojištění proti pokutám, kdy jsou podávány buď různé účelové námitky, vytváří se z jejich strany různé „procesní pasti“ v přestupkovém řízení, netřeba uvádět k tomu již judikaturu NSS, ze které takovýto závěr vyplývá, takových rozsudků je již celá řada (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018-19). Často, i jako v dané věci, je podáno pouze blanketní odvolání a pak všechny námitky jsou uvedeny až v žalobě. Krajský soud je tak v podstatě „pasován“ do role odvolacího orgánu, kdy žalobce zcela účelově vynechal z posouzení těchto námitek obsažených v žalobě odvolací správní orgán, ač k tomu neměl žádný důvod. Tento účelově zvolený postup podle názoru krajského soudu má za cíl vyhnout se posouzení těchto námitek odvolacím správním orgánem a spoléhá na to, že soud některé z těchto celé palety účelových námitek vyhoví, rozhodnutí zruší, protože soud již ve správním soudnictví nemůže plně nahradit činnost správních orgánů a v případě zásadního či rozsáhlého

doplnění skutkového stavu má soud jediný způsob řešení, tj. zrušení správního rozhodnutí pro tuto vadu řízení (§ 76 odst. 1 písm. b s.ř.s.) a vrácení správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že bude dosaženo prekluze odpovědnosti za přestupek v důsledku takového postupu. V této strategii se však žalobce mylí.

26. Takový postup zhodnotil již v minulosti NSS jako účelový, např. to naznačil v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, když uvedl, že je „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v I. stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci jako účelová*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). Obdobně uvedl NSS v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, že „*správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námítky ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení, před krajským soudem*“... Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43). Rozšířený senát NSS sice v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71 uvedl, že žalobní tvrzení a důkazy v těchto řízeních týkajících se přestupků, uplatněné poprvé až u soudu, nemůže soud odmítnout jako opožděné, nicméně dospěl k závěru, že když soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, které po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sami o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň „*neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutku skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku*“ a dospěje k závěru, že „*správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál*“, tak soud může nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu shledat „*irelevantními*“ či „*nevěrohodnými*“. Přestože zmíněný postup zástupců žalobce považuje krajský soud za zneužití práva, které nepodléhá právní ochraně, když v podstatě pouze účelově v přestupkovém řízení nebyly námítky žalobce vůbec uplatněny, soud ve smyslu zmíněného závěru rozšířeného senátu NSS se musel zabývat tím, zda v dané věci „*správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál*“.
27. Dále třeba přihlédnout i k hodnocení zmíněné činnosti týkající se pojištění řidičů proti pokutám NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30, podle něhož „*....jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu.*“ V daném případě je třeba zohlednit výše uvedené závěry, vyplývající z rozhodnutí rozšířeného senátu NSS (usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71), tedy jestliže správní orgán dostatečně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy že této své povinnosti „*dostál*“, tak nově uplatněná žalobní tvrzení v dané žalobě již může krajský soud shledat „*irelevantními*“ či „*nevěrohodnými*“, a to tím spíše, když zneužití práva nepodléhá právní ochraně a navíc se jedná o účelové námítky, které jsou vznášeny v rámci zmíněné negativně hodnocené činnosti advokáta, zmocněnců a zástupců žalobců, tedy i v daném případě,

v rámci tzv. pojištění řidičů proti pokutám (srov. výše uvedený rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30 a zejména i rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018-19 a v neposlední řadě rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, bod 37). Proto krajský soud nebude podrobně „vyvracet“ tyto účelové námitky, vznesené v této účelově podané žalobě s tím, že úkolem soudu ve správním soudnictví je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, avšak soud nemá povinnost reagovat na každou dílčí námitku a tu obsáhle vyvracet (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19), tedy soud se vypořádá se všemi stěžejními a jen relevantními námitkami, což může v daném případě s přihlédnutím k výše a níže uvedeným skutečnostem tím spíše „konzumovat vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, sp. zn. 7 Afs 85/2013).

28. Krajský soud je zároveň názoru, že opakované podávání blanketních odvolání zmíněnými zmocněnci, zejména společností ODVOZ VOZU, s.r.o. (jak je soudu známo z rozhodovací činnosti, např. ve věcech řešených po sp. zn. 52 A 104/2018, dále např. pod sp. zn. 52 A 84/2017 - k tomu blíže rozsudek podepsaného soudu ze dne 13. 6. 2018, č. j. 52 A 84/2017- 41) a následné uvedení celé palety vesměs spekulativních a účelových námitek jmenovaným advokátem (často obdobných, směřujících dokonce i proti přestupkům spáchaných proti pravidlům silničního provozu neustanoveným řidičem) je již zneužitím práva, kdy jsou zcela úmyslně z posouzení těchto námitek vynechány odvolací správní orgány s jediným, již výše zmíněným cílem, tj. vyhnout se posouzení těchto námitek odvolacím správním orgánem a tato nepochybně již obstrukční strategie spoléhá na to, že soud některé z těchto celé palety účelových námitek vyhoví, rozhodnutí zruší, protože soud již ve správním soudnictví nemůže plně nahradit činnost správních orgánů a v případě zásadního či rozsáhlého doplnění skutkového stavu má soud jediný způsob řešení, tj. zrušení správního rozhodnutí pro tuto vadu řízení (§ 76 odst. 1 písm. b s.r.s.) a vrácení správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že bude dosaženo prekluze odpovědnosti za přestupek v důsledku takového postupu. Což už je zneužitím práva, ostatně k hodnocení této účelové strategie uvedl rozšířený senát NSS k jednomu způsobu využití zmíněné obstrukční strategie (podávání nepodepsaných podání zmíněnými zmocněnci v případech pojištění řidičů proti pokutám), že *„Jakkoliv se může zdát tento závěr pro účastníky tvrdý, bylo jejich volbou, že se nechali zastoupit zmocněnci, jejichž hlavní a obecně známou taktikou je zneužívat procesní právo“* (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, bod 30). A jak je obecně známo, zneužití práva nepodléhá soudní ochraně. Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 2. 2018, sp. zn. IV. ÚS 2043/17 na téma zneužívajících způsobů podnikání a zneužívání práva uvedl následující (přitom citoval ustanovení § 2 odst. 1 a 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku): *„Každé ustanovení soukromého práva lze vykládat jenom ve shodě s Listinou základních práv a svobod a ústavním pořádkem vůbec, se zásadami, na nichž spočívá tento zákon, jakož i s trvalým zřetelem k hodnotám, které se tím chrání. Rozejde-li se výklad jednotlivého ustanovení pouze podle jeho slov s tímto příkazem, musí mu ustoupit. Výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obvyčejné lidské cítění.“* V dané věci se jednalo o kritéria výkladu a použití norem práva soukromého, tato kritéria jsou však přenositelně v obecné rovině, s přihlédnutím ke specifikům, využitelná i v oblasti veřejného práva, pokud mají dosah do subjektivních práv či povinností subjektů práva. K tomu je rovněž výrazem opět zákonného textu občanského zákoníku v § 8 teze, že *zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany*. Tato obecně

přijímaná zásada (právní princip) opět není omezena toliko na oblast soukromého práva. O tom, že právní principy mají dosah jako prameny práva, není v právním řádu ČR pochyb. Uznal je tak již Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97. K otázce zneužití veřejného práva se vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48. NSS zde označil institut zákazu zneužití subjektivních práv k ničím neodůvodněné újmě jiného či k ničím neodůvodněné újmě společnosti, takže i jejich členů za materiální korektiv formálního pojmání práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti). Soud uvedl doslova „Zároveň je zapotřebí zdůraznit, že zákaz zneužití práva představuje výjimku z pravidla; [...] nelze předem a obecně stanovit s matematickou přesností – ostatně právo není matematika –, kdy se zákazu zneužití – jakožto výjimky z pravidla – použije a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu a na soudcovském uvážení a rozmyslu. Stanovením přesných pravidel by se popřel smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv; tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat.“ Rovněž Ústavní soud se vyjádřil k otázce zneužití práva v nálezu ze dne 4. 6. 2014, sp. zn. IV. ÚS 3402/13, ve kterém uvedl: „Ústavní soud považuje za nutné zdůraznit, že právo musí být především nástrojem spravedlnosti, nikoliv nástrojem, který by mohl být v důsledku mechanické aplikace, bez ohledu na smysl a účel toho kterého zájmu chráněného příslušnou normou, zneužíván k dosažení výhod. Za zneužití práva je nutné považovat i jednání, jehož cílem není dosažení účelu a smyslu sledovaného právní normou, nýbrž které je v rozporu s ustálenými dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému účastníku újmu či se na jeho úkor obohatit.“ K tomu, že zákaz zneužití práva se uplatní nejen v právu soukromém, se přihlásil i Soudní dvůr Evropské unie v rozhodnutí ve věci ze dne 5. 7. 2007, C-321/05, Hans Markus Kofoed proti Skatteministeriet, kde uvedl „[...] vyjadřuje obecnou zásadu práva Společenství, podle níž je zakázáno zneužití práva. Procesní subjekty se nemohou podvodně nebo zneužívajícím způsobem dovolávat norem práva Společenství. Jejich použití totiž nemůže být rozšířeno až do té míry, aby zahrnovalo i zneužívající praktiky hospodářských subjektů, tedy operace, které nejsou uskutečněny v rámci běžných obchodních transakcí, avšak pouze za účelem obejití pravidel stanovených právem Společenství“.

29. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu správní orgán přestupek dle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a
 - a) ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání přestupku prokázáno.
30. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 tohoto zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
31. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu se k odpovědnosti za přestupek podle odst. 1 nevyžaduje zavinění.

32. Podle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za přestupek podle odst. 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích

- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo
- b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.

34. Nejprve je třeba uvést, že do 30. 6. 2018 podle předchozí právní úpravy se v případě této odpovědnosti provozovatele motorového vozidla jednalo o správní delikt, po nové právní úpravě (zákon č. 250/2016 Sb., zákon č. 183/2017 Sb.) se od 1. 7. 2017 jedná již o přestupek, přičemž postup při zjišťování skutečného pachatele přestupků, za které odpovídá provozovatel motorového vozidla, obsahuje stejnou právní úpravu postupu správních orgánů při zjišťování skutečného pachatele přestupku (tj. že správní orgán musí učinit výše zmíněné nezbytné kroky při zjištění skutečného pachatele přestupku - § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu), tedy v daném případě lze i aplikovat judikaturu, která se vztahuje na povinnost za správní delikt podle předchozí platné právní úpravy účinné do 30. 6. 2017. Proto i v dané věci platí, že správní orgán projedná přestupek (do 30. 6. 2017 se jednalo o správní delikt) provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, anebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Toto ustanovení proto i nadále vyjadřuje subsidiaritu povinnosti za uvedené protiprávní jednání (srov. rozsudek NSS z 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek proti pravidlům silničního provozu, spáchaný neznámým řidičem, což vyplývá i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek proti pravidlům silničního provozu, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání tohoto přestupku. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy přestupku provozovatele vozidla (dříve správního deliktu) tedy i nadále „je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsobem provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce volil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci, nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3As 7/2014-21), přičemž „bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu (nyní přestupku – poznámka krajského soudu) provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatele vozidla k výzvě dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, respektive nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Proto jen v případě, pokud mají správní orgány pouze reálnou příležitost zjistit přestupce, tak jen v tom případě se o to musí pokusit. Jak NSS uvedl, „naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodů dle § 160 odst. 1 věty; zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob ..., je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po

odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ -nyní přestupek- pozn. krajského soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).

35. A přesně tak tomu bylo v projednávané věci. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s výše uvedenou platnou právní úpravou, kdy vyzval žalobce jako provozovatele vozidla v souladu s ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky, případně ke sdělení totožnosti řidiče v době spáchání přestupku, ten sdělil údajného řidiče – I. H., správní orgán tohoto údajného řidiče vyzval k podání vysvětlení podle zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, výzvu zaslal na jeho adresu trvalého pobytu a na doručovací adresu, správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ve smyslu ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, a protože tento údajný řidič nereagoval na uvedenou výzvu, nebyly dány důvody k zahájení přestupkového řízení proti určité osobě za spáchání přestupku proti pravidlům silničního provozu a věc správní orgán I. stupně odložil, tedy postupoval v souladu s platnou právní úpravou (§ 66 odst. 3 písm. g/ zákona o přestupcích). Platná právní úprava neukládá správním orgánům, aby ten „*vyrozuměl žalobce o odložení věci přestupku*“, jak tvrdí žalobce v žalobě a uvádí další účelové námitky a sáhodlouhé právní rozbory týkající se postupu správních orgánů podle platné právní úpravy. Soud není povinen reagovat na tyto spekulativní a účelové úvahy s tím, že považuje zmíněný postup správního orgánu I. stupně za zákonný. Navíc nic nebránilo žalobci, resp. jeho zmocněnci, uvést tyto námitky již v odvolacím řízení, soud nebude nahrazovat činnost odvolacího správního orgánu, a to tím spíše, když se jedná o účelový postup, zneužívající právo, navíc se jedná o obhajobu řidičů, kteří uzavřeli zmíněné pojištění proti pokutám, přičemž tuto činnost výše zmíněným způsobem negativně hodnotil Nejvyšší správní soud.
36. Na stále opakovanou námitku žalobce, týkající se nedostatku „*absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí*“ lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37, kdy přestupce spáchal přestupek „*minimálně z nedbalosti*“, v daném případě se jedná o přestupek, kdy byla naplněna jeho skutková podstata, a to „*minimálně z nedbalosti*“. V další námitce, označené jako „*neexistence přestupku (do 1. 7. 2017 správní delikt provozovatele vozidla)*“, žalobce namítl, že „*takový typ protiprávního jednání neexistuje*“. Ze žalovaného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku, přičemž se jednalo o zmíněný přestupek provozovatele vozidla, který skutečně, jak uvedl správně žalovaný, byl do 1. 7. 2017 považován za správní delikt a novou právní úpravou došlo k jeho změně na přestupek. Jedná se opět o účelovou námitku, argumentace nemá oporu v právní úpravě a ani v judikatuře. K této problematice se již soud ostatně vyjádřil výše.
37. V další námitce žalobce uvádí, že „*nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy*“. Takovou námitku je možné uplatnit v řízení o přestupku proti pravidlům silničního provozu, v dané věci se však jednalo o jiný přestupek, a to o přestupek provozovatele vozidla, přičemž platná právní úprava stanoví přímo důvody, kdy za přestupek provozovatele vozidla ten za něj neodpovídá. Tj. pouze v případě, že provozovatel vozidla prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Jen z těchto zákonných důvodů se může provozovatel vozidla zbavit odpovědnosti za přestupek. Tyto

důvody vůbec žalobce ani netvrdil, naopak v podstatě se snaží zbavit své odpovědnosti tím, že zpochybňuje přestupkové jednání neznámého řidiče. K tomu však podle názoru krajského soudu v řízení o přestupku provozovatele vozidla nemůže být dán zcela stejný prostor jako v případě, když by tento provozovatel označil řidiče tohoto vozidla v době spáchání přestupku proti pravidlům silničního provozu takovým způsobem, že by bylo možné zahájit přestupkové řízení, pak v takovém případě by námitky obdobného charakteru, tj. směřující proti odpovědnosti řidiče zmíněného vozidla za přestupek proti pravidlům silničního provozu, bylo možné uvádět. Samozřejmě nelze vyloučit, že by v řízení o daném přestupku nemohl provozovatel vozidla žádnou obdobnou námitku uvádět, avšak vzhledem k okolnostem v dané věci (námitky účelového charakteru uplatněné v rámci obrany přestupce pojištěného proti pokutám, argumentace soudu viz výše) má soud za to, že se jedná o zcela účelové námitky, k jejichž vypořádání nemůže být dán v tomto soudním řízení stejný prostor jako v případě, když by se jednalo o odpovědnost řidiče za přestupek proti pravidlům silničního provozu. V daném případě proto plně postačuje, když krajský soud poukáže na podklady rozhodnutí, ze kterých vyplývá, že protiprávní jednání neznámého řidiče bylo dostatečně zdokumentováno a podloženo, a to přiloženou fotodokumentací zachycující překročení rychlosti zmíněným vozidlem, ověřovacím listem k silničnímu radarovému rychloměru a osvědčení o proškolení obsluhy měřícího zařízení.

38. K rozsáhlé argumentaci zástupce žalobce s odkazy na judikaturu pak soud uvádí, že ta se přímo k dané věci nevztahuje, když se jednalo o jiné případy (např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2018, č. j. 29 A 6/2017-45).
39. Další námitka označená jako „zavinění“ rovněž směřuje pouze k tomu, aby žalobce byl účelově zbaven zmíněné odpovědnosti za přestupek, v daném případě se jedná o objektivní odpovědnost, kdy k tomuto závěru postačuje nahlédnutí do platné právní úpravy (zák. č. 183/2017 Sb., § 125f odst. 3). Žalobce v této námitce uvádí účelově konstrukci, kdy v podstatě zpochybňuje den nabytí účinnosti zák. č. 183/2017 Sb., tedy den 1. 7. 2017. Krajský soud vychází naopak z platné právní úpravy, ze které vůbec nevyplývá, že by k odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek se vyžadovalo zavinění. Ostatně tuto námitku zástupce žalobce uváděl i opakovaně v jiných obdobných věcech (srov. např. ve věci sp. zn. 52 A 64/2018) a krajský soud nevidí důvod, proč by měl této účelové námitce mající za cíl pouze zbavit protiprávně žalobce odpovědnosti za zmíněný přestupek přisvědčit, a to tím spíše, když se jedná o součást účelové a obstrukční strategie, v neposlední řadě je třeba přihlídnout ke společenské nebezpečnosti v pojišťování řidičů proti pokutám (viz výše zmíněný závěr NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30), navíc tento názor žalobce nemá oporu v platné právní úpravě.
40. V další námitce, která se týká sankce za tento přestupek, krajský soud uvádí, že tato sankce byla určena zákonným způsobem a jestliže v rozhodnutí o přestupku není uveden podrobný právní rozbor (jak si zřejmě představuje zástupce žalobce) týkající se otázek naplnění podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, tak to nezakládá automaticky bez dalšího důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí, jak by si zástupce žalobce přál. Je přece jasné, že pokud zde byly dány důvody pro mimořádné snížení sankce, tak to nebyl povinen správní orgán I. stupně sám ex offio v rozhodnutí o přestupku uvést. Úsměvné je již tvrzení zástupce žalobce o tom, že „Bylo tedy nade vší pochybnost prokázáno, že již samotné zahájení řízení vedlo provozovatele k tomu, aby napříště své vozidlo jednoduše nikomu

nepůjčoval, a tím ochránil zákonem chráněný zájem. Pro srovnání lze odkázat, že pokud by se obecní policie uskutku věnovala bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, namísto výměru peněz, a zajistila by přistižení samotného pachatele – řidiče, a uložila mu blokovou pokutu, odsouzení by již bylo zablazeno.“ Jestliže byl žalobce pojištěn proti pokutám, tak určitě takový závěr není vůbec namístě.

41. Další námitky označená jako „absence zjištění formy zavinění řidiče“ rovněž míří proti odpovědnosti, nikoliv žalobce jako provozovatele vozidla, ale proti odpovědnosti neznámého řidiče za přestupek proti pravidlům silničního provozu, ten však nebyl předmětem žalovaného rozhodnutí. V žalovaném rozhodnutí nemuselo být uváděno, že jednání řidiče bylo „zaviněné“. Obdobně jako u předchozí námitky, týkající se zavinění provozovatele vozidla, soud odkazuje na konstantní soudní judikaturu, kdy i v takovém případě postačuje, že v daném případě se může jednat o spáchání přestupku řidičem neznámého vozidla minimálně z nedbalosti (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37).
42. Rovněž další námitka označená jako „neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou“ směřuje proti odpovědnosti neznámého řidiče za protiprávní jednání spočívající v porušení pravidel silničního provozu, tj. jednání, kdy tento neznámý řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost a v daném případě se jedná o zcela jinou odpovědnost objektivního charakteru, a to nikoliv řidiče vozidla, ale provozovatele zmíněného vozidla, kdy žalobce, jako tento provozovatel, se mohl zbavit své odpovědnosti jen z výše uvedených zákonných důvodů, nikoliv tak, že bude v žalobě v podstatě uvádět námitky týkající se protiprávního jednání neznámého řidiče zmíněného vozidla. V této námitce již zástupce žalobce dává průchod svým účelovým fantazijním představám o tom, jak by mohl zbavit žalobce zmíněné odpovědnosti. Například tvrdí, že „*Kamery umístěné v obci nejsou viditelně označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel vyjíždějících do obce a obce vyjíždějících. Neexistuje web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí v České republice úsekové měření rychlosti. Jsou pořizovány i obrazové záznamy vozidel z pravidla místních obyvatel, které do obce přijedou, aniž by ten den z obce vyjížděly a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, které z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.*“ K tomu krajský soud nemá v podstatě co dodat, stačí jen připomenout, že pro zákonné měření rychlosti tímto způsobem postačuje umístění dopravních značek o začátku a konci měření, jak ostatně v úvodu této námitky zástupce žalobce sám uvádí. Platná právní úprava neuvádí, že by měly být nějakým způsobem „*viditelně označovány kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel vyjíždějících do obce a z obce vyjíždějících*“, platná právní úprava ani neuvádí, že by musel existovat nějaký „*web spravovaný orgány veřejné moci*“. Pokud by ochrana osobních údajů řidičů motorových vozidel převažovala nad bezpečností dopravního provozu, tak by v podstatě ani policie nemohla provádět svou činnost, celou tuto námitku, ostatně jako většinu těchto námitek uvedených v žalobě, považuje krajský soud za účelovou a absurdní. Krajský soud zástupci žalobce může jen doporučit, aby se někdy sám osobně přesvědčil, jaký má vliv na rychlost vozidel tento způsob měření, když tendenci k překračování rychlosti v takovém úseku má jen málo řidičů, nepochybně mezi takové budou patřit hlavně jen ti, kteří jsou pojištěni proti pokutám. A o tom to v podstatě je, totiž ten, kdo takové pojištění má, bude mít

nepochybně menší vůli respektovat pravidla silničního provozu. Ostatně o tom svědčí i skutečnost, že zdejší soudci řeší v drtivé většině případy, kdy obdobné žaloby jsou podávány žalobci, kteří využívají zmíněného pojištění.

43. Obdobného charakteru je i námitka označená jako „*neexistence skutkové podstaty překročení rychlosti v úseku*“, žalobce nebyl „*trestán*“ za překročení rychlosti v určitém úseku, není pravdou, že „*tu chybí základní náležitosti popisu skutku, za něž je žalobce trestán*“. Ostatně, za co je žalobce „*trestán*“, vyplývá i ze samotné žaloby, ve které uvádí žalobce konkrétní námitky týkající se zmíněného přestupku, tedy z žalovaného rozhodnutí mu nepochybně muselo být jasné „*za co je trestán*“.
44. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
45. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 26. června 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce